

Blákrossheimið í Kongagötu:

Búfólkini eru so ymisk, sum tey eru mong

— sigur Sólborg Dulavík, leiðari á heiminum, sum í hesum døgum hevur virkað í eitt ár

Tú verður boðin vælkominn — tá tú vitjar í Blákrossheiminum — gjøgnum útdyrnar.

Heimið, er fyri fólk, ið vilja leggja av at drekka, og tí verður alt gjørt innandura, til tess at hesi fólk skulu kenna seg trygg.

Sólborg Dulavík er leiðari á Blákrossheiminum. Har arbeiða fyra fólk dagliga, umframt tvær nátturvaktir, sum annars hava verið búfólk á heiminum.

Blákrossheimið hevur pláss fyri fimm búfólki um senn.

Stovnurin er sum ein vanlig sethús, við køki, stovu á miðhæddini og sovurúmum á loftinum.

Alt er gjørt fyri at búfólk skal kenna seg væl. Tey skulu syrgja fyri egna kamari, ganga til handa í heiminum so tann fyrsta trupla tíðin, ikki verður ov torfør at klára.

Tað er nú eitt ár síðan Blákrossheimið lat upp. Higartil hava 20 menn og kvinnur verið í viðgerð, sum búfólk, umframt tey, ið hava fingið ambulanta viðgerð.

Sólborg Dulavík greiddi frá gongdini á stovnunum á ársaðalfundinum, sum var herfyri.

Hon segði m.a.: — Tað fyrsta hálva árið var úrslitið gott. Avbjóðingin er stór fyri hesi menniskju úti í gerandisdegnum. Tá árið er liðugt, eru tað tó fleiri, sum hava fingið eitt nýtt livsinnihald. Onnur eru komin aftur fyri at fáa hjálp av nýggjum. Restin er tíværri í somu støðu, tá tey koma út aftur.

Tað hevur ómetaliga nógv at siga fyri hesi menniskju, hvørjar umstøður tey hava heim, a og hvønn stuðul tey fáa, tá tey koma út aftur.

Vit hava havt fleiri, sum ikki hava nakran goðan, ongan bústað, og noktast kann ikki fyri, at tað hevur verið ógjørligt at fingið arbeiði fyri onkran av teimum.

Hvørjir aldursbólkar koma til tykkara at fáa hjálp?

— Tað er so ymiskt, — tey eru í øllum aldursbólkunum, — frá heilt ungum aldri, til upp móti pensiónsaldrinum.

Sólborg Dulavík, leiðari á Blákrossheiminum: — Eitt er vist, at búfólkid er eins fjøltáttad, sum tey eru mong, og neyvan havi eg verið millum fittari fólk enn hesi. Tey eru erlig, vitug og hampulig fólk, sum bert hava fingið harðrendari viðferð enn so mong í livinum

Hvørjar reglur eru galdandi fyri fólk, sum vilja gevast at drekka?

— Vit vísa teimum, at tað ber til at hava tað stuttligt uttan brennivín. At ein persónur ikki er meira áhugaverdur, dugnaligur ella á annan hátt betri fólk at umgang-

ast, tá hann hevur kenning.

— Vit gera alt fyri at búfólkid skal fáa hugnaligt og trygt umhvørvi. Vit hava tað eisini ómetaliga hugnaligt her, tó at vit kundu hugsað okkum umstøður, har búfólkid kundi gjørt okkurt ítriv.

Av tí at búfólkid er so fyríkomandi, gongur tað í hesum trongligu umstøðunum, men vit vóna at fáa onnur hús. — Tað er eingin ivi um, at vit longu kundu brúkt meiri pláss, at nøkta tann tørvi, sum er fyri viðgerð, sigur Sólborg Dulavík, og skoytir uppi:

— Nú havi eg livað í hálvt-hundrað ár, men eg haldi meg ikki hava verið millum fittari fólk enn hesi. Tey eru vitug, erlig og hampulig fólk.

Hvi gerast fólk rúsdrekkamisnýtarar?

— Tað vita vit ikki rættuliga. Øll fólk kunnu ivaleyst gerast bundin at rúsdrekka. Hetta er nakað sum vindur spakuliga upp á seg. Bráðliga ein dag, er ov mikið og tú missir tamarhaldið á tær sjálvu og gerandisdegnum.

Fólk eru mangan so smáðin, at tey nýðast at smakka sær á, — eitt nú tá tey, sum ungfólk fara í dans.

I dag er eisini so lætt at fáa fatur í rúsdrekka, tí nærum øll ungfólk fáa tað. Eru tey veik, kunnu tey gerast meira bundin av at smakka sær á, enn onnur.

Okkara samfelag er so lítið, at tað fyri mongum er eitt haft, at liva her.

Vit royna tí at geva búfólkunum annað livsinnihald, og stuðla teimum, at finna aðrar leiðir at ganga, tá rúsdrekka, sum áður var livsinnihaldið, er tikið burtur.

Blákrossheimið er grundað á kristiligt innihald. Krevja tit nakað av búfólkunum, í hesum sambandi?

— Nei, tað gera vit ikki. Einasta tekin um at hetta er ein kristiligur stovnur er, at vit hvørt kvøld hava andakt. Tað stendur tí einstaka í boði at koma til andakt, men vit trýsta einki inn á fólk, sum tey ikki sjálvi vilja taka imóti.

Okkara uppgáva er at stuðla, so væl sum til ber, at hesi fólk kunnu fara út aftur í samfelagið at virka á jøvnum fœti við øðrum. Tá fyrsta tíðin er farin, umleið ein mánað ella so, kunnu fólk fara í arbeiði aftur. Tey bøgva á heiminum, men hava vanligar arbeiðsumstøður. Hetta er ein liður í royndini, at tey kunnu fóta sær, áðrenn tey fara hiðandi aftur.

Hvussu leingi bøgva fólk á heiminum?

— Tað velst um umstøðurnar hjá tí einstaka. Frá hálvum ári — upp til eitt ár.

Tað skal heldur ikki dyljast, at mong teirra eru so illa fyrí, orsakað av rúsdrekkamisnýtslu, at tey hava mist bæði familju og arbeiði. Hjá hesum er ofta torført at fáa arbeiði, eins og tey ikki hava pening at fáa sær eina íbúð — í Havn, ið hvussu so er.

Eitt er vist, búfólkid her ger hvat tað megnar, men

tað er mangan trupult at goðtaka, hvussu lítil hjálp tey fáa úti í samfelagnum.

Just tað at tey koma til okkara, at fáa sær heilsu-bót, er fyrsta stigið á leiðini, at broyta egnu umstøður til tað betra. Her hevði verið gott, um tey kundu fingið iskoyti frá landi ella kommunu, at fingið ein goðan bústað. Eisini hvat arbeiði viðvikur, hevði verið væl, um samfelagið uttanfyri heimið her, gav teimum ein tjans, — eitt arbeiði, sum tey hava hug at gera.

— Tað er fyrst tá tey skulu út í samfelagið aftur, at tey fáa møguleika at taka avbjóðingina, at fóta sær í egna umhvørvi. Tá stani vita tey sjálvi, um royndin at sleppa burturúr rúsdrekkamisnýtslu, hevur eydnast, sigur Sólborg Dulavík.

Heldur tú at antabus er rætta loysnin?

— Tað hevur mangan verið havt á lofti, at antabus ikki er gott, tí tað hevur hjáárin við sær.

Frá læknum hava vit fingið at vita, at just hjáárin av antabus er eitt tað minsta, teir serkonu vita um.

— Ið hvussu so er, er árinid av at drekka rúsdrekka í stórum mongdum yvir eitt langt tíðarskeið, so nógv ferðir størri.

Eitt er tó vist, at vit sum ikki drekka ella hava brúk fyri antabus, skulu vera varin, at tosa negativt um hesa viðgerð, tí hon veruliga hjálpur nógvum.

Tú kanst ikki tosa fólk um koll, og tað gera vit heldur ikki her, men vit royna at fáa tey at hugsa sjálvi. Síðan hjálpa vit teimum, at halda fast um egnu avgerð.

Er hetta ósjálvsøkið arbeiði?

— Tað veit eg ikki, men tú verður bitin av tí, tá tú hevur við hesi fólk at gera. Tey hava so ómetaligt nógv gott í sær. Bert hava tey fingið harðrendari viðferð í livinum, enn so mong onnur. Um tað er ósjálvsøkni? — Tað ræður um, at vit ikki koyra hesi fólk í ávisar básar.

Tey eru eins ymisk, sum tey eru mong í tali, og just tí er hetta arbeiði so áhugavert, sigur Sólborg Dulavík, at enda.

Dagny